

Szajla

Verstanulmányok egy regényhez

Szövetkezet

A vegyesboltot és a vele egy épületben lévő kocsmát jelentette, de beletartozott előtte az út egy része és hátul az udvar is, melyben Penyasko Andris bácsi, a kocsmáros lakott családjával.

*a kocsrától féltem,
mindig oda küldtek apámért,
ha hiába vártuk haza,
mire megtaláltam,
rosszullét környékezett a cigarettafüsttől, az italszagtól, a lármától.*

*sosem jött velem,
ilyenkor már nagyon ittas volt,
fehér váladék ült a szeme sarkában,
és olyan furcsán viselkedett,
mintha nem ő lett volna,
és mindig megszégyenített azzal,
hogy ivócimborái füle hallatára csúnyákat mondott anyámról,*

*a boltban biztonságban éreztem magam,
csend volt és enyhe petróleumszag,
és semmi fenyegető a tekintetekben,*

*többnyire kristálycukrot, cernát, sót, gumipertlit, sütőport vagy
gyufát hozattak velem,
de néha medvecukorra is kaptam pénz,
és mindig elbűvölt,
amint Boltos Pista bácsi az erre a célra készült piciny fémj
dróthúrjával bele metszett az élesztőtömbbe,*

*ha csak úgy kerültem oda, magamtól,
akkor legszívesebben az épület előtti térségben tartózkodtam,
és csikket gyűjtöttem,
melyet el lehetett adni a nagyobbaknak,*

*vagy vasárnaponként bementem az udvarra,
hol a kuglipálya volt,
és állítottam a sörözgető felnőtteknek,
kik 50 fillért is fizettek gurításonként,*

*este meg, ha összeverődünk páran,
játszottam a többiekkel a sötétben,*

*ilyenkor arra is kellett ügyelni,
hogy le ne vizeljenek a részek,
ha kibotorkálnak az ivóból,
és nem találják a vécét,*

*ez a veszély csak egyetlen egyszer nem állt fenn,
'56-ban,
mikor a szomszéd portán valaki bosszúból felgyújtotta a kommunista
hírében álló Kusnyár Gábor szénakazlát,
és szinte nappali fényesség támadt,
akkor viszont senki nem rúgott be,
mindenki mástól részegült meg.*

TOMAS
TRANSTRÖMER

Októberi vázlat

*Rozsdától pettyes vontatóhajó. Hogy kerül ide,
ilyen messze a parttól?
Süllyedő; eloltott lámpa a hidegben.
Vad színekkel villódzó fák. Jelek a túlsó partra.
Talán, hogy valaki érte menjen.*

*Útban hazafelé: tintagombák foltja a fűvön.
Valaki túl régóta zokog a sötétben,
egyedül:
segélykérőn nyújtva ujjait.
Mindannyian a földé vagyunk.*

Jász Attila fordítása